

Jennifer
McMahon

ZIMNÍ LIDÉ

„Tento román má všechno, co si žádáte
od klasického duchařského příběhu.“

CHRIS BOHJALIAN, autor bestselleru *Náměsíčná*

ZIMNÍ LIDĚ

Copyright © 2014 by Jennifer McMahon

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vladimíra Fonfárová, 2017, 2021

Cover © Jiří Miňovský – ARBE, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1731-6 (pdf)

Jennifer McMahon

ZIMNÍ LIDĚ

F**B****S**

Pro Zellu

*Jednou jsi chtěla hrát
opravdu strašidelnou hru
o dvou sestřích, jejichž rodiče
jednoho dne zmizeli v lesích...
„Takové věci se občas stávají.“*

Vykopej hrob
navrš naň kamení
udělej kříž
přesto je nikdy
navěky nepohřbíš.
Co je to?

Odpověď: vzpomínky

HÁDANKA

Úvod

NÁVŠTĚVNÍCI ZE ZÁHROBÍ

Tajný deník Sáry Harrisonové Sheavé

Poznámka editorky Amelie Larkinové

MOU MILOVANOU TETU Sáru Harrisonovou Sheavou někdo v zimě roku 1908 brutálně zavraždil. Bylo jí tehdy pouhých třicet devět let.

Krátce po její smrti jsem u ní doma na nejrůznějších místech začala nacházet její deníkové zápisky. Moje teta některé z nich schovala opravdu důmyslně, protože si moc dobře uvědomovala, jak jsou pro ni nebezpečné.

Dala jsem si za úkol ty tajemné stránky během následujícího roku uspořádat do knižní podoby, a jakmile jsem pochopila, že její zápisky mohou zcela změnit náš náhled na život a smrt, pustila jsem se do toho s nadšením. Jsem však přesvědčená, že ta nejzásadnější děsivá odhalení teta sepsala až na posledních stranách deníku, jen pár hodin předtím, než zemřela. Doposud jsem je však nenašla.

Přepsala jsem tetiny zápisky bez jakýchkoli příkras či úprav, slovo od slova. Jsem přesvědčená, že jakkoli neuvěřitelně může její příběh znít, je přesto pravdivý. O jejím duševním zdraví možná leckdo pochyboval, moje teta však nebyla blázen.

NÁVŠTĚVNÍCI ZE ZÁHROBÍ

29. ledna 1908

BYLO MI DEVĚT, když jsem náměsíčníka spatřila poprvé.

Stalo se to na jaře, ještě než táta vyhodil tetičku z domu a než můj bratr Jacob tragicky zemřel. Moje sestra Constance se o rok dříve na podzim provdala a odstěhovala do Granitevillu.

Toulala jsem se toho dne v lese poblíž Ďáblova pařátu, kam nám táta zakázal chodit si hrát. Stromy byly obsypané mladým listím a nad hlavou se mi rozprostíral bujný zelený baldachýn. Slunce ohřívalo půdu a celým lesem se vznášela pronikavá vůně vlhké hlíny. Okolo bříz, javorů a buků tu a tam vykukovalo jarní kvítí: trojčetky, kandíky a arizémy, mé nejoblíbenější. Arizémy jsou zvláštní květiny – pod pruhovaným toulcem mají palici, která připomíná lidskou postavu. Arizému mi poprvé ukázala tetička. Ta mě také naučila, jak vykopat její hlízy a uvařit je podobně jako tuřín.

Toho jarního dne jsem se zrovna shýbala nad arizémou a odtahovala jí toulec, když jsem zaslechla pomalé těžkopádné kroky. Směřovaly přímo ke mně. Někdo se plahočil suchým listím a zakopával přitom o kořeny. Chtěla jsem utéct, ale místo úprku jsem si ve chvíli, kdy postava doklopýtala na mýtinu, jen dřepla za skálu, zkoprnělá hrůzou.

Ihned jsem ji poznala. Byla to Hester Jamesonová.

Hester dva týdny předtím umřela na břišní tyfus. Byla jsem na jejím pohřbu s tátou a Jacobem a na vlastní oči jsem viděla, jak ji pohřbívají za kostelem u Červené louky. Přišli tam všichni lidé ze školy, oblečení do střídmych nedělních šatů.

Hesteřin otec Erwin Jameson vlastnil malý obchod s krmivý a hospodářskými potřebami. Na pohřbu měl na sobě černý kabát s odrbanými rukávy a ze zarudlého nosu mu neustále teklo. Vedle něho stála jeho oplácaná žena Cora, která ve městě provozovala krejčovství. Paní Jamesonová hystericky vzlykala do krajkového kapesníku a celá se otřásala pláčem.

Nebylo to prvně, co jsem šla někomu na pohřeb, ale poprvé to byl pohřeb někoho v mém věku. Byla jsem zvyklá, že lidé umírají buď velice staří, nebo naopak velice mladí. Teď jsem zaryté zírala na Hesteřinu rakev, prostou dřevěnou bednu, velkou tak akorát pro mě. Nemohla jsem od ní odtrhnout oči a myslela jsem na to, jaké to asi je ležet uvnitř. Z té představy se mi zatočila hlava. Táta si toho musel všimnout, protože mě vzal za ruku, pevně ji sevřel ve své dlani a přitáhl mě k sobě.

Reverend Ayers, tehdy ještě mladík, mluvil o tom, že nyní Hester pobývá v nebi s anděly. Náš starý kněz, shrbený a napůl hluchý reverend Phelps, pak mluvil o hříchu a spáse, chrлил ze sebe děsivé metafory, ale nic z toho, co říkal, nedávalo smysl. Když se však ozval reverend Ayers, se třpytivýma modrýma očima, měla jsem pocit, že promlouvá přímo ke mně.

„Já sám vás budu nosit. Já jsem vás učinil a já vás ponesu, budu vás nosit a zachráním vás.“

Díky němu jsem poprvé chápala slovo Boží. Holky ve škole mnohokrát předtím i potom říkaly, že reverend Ayers by hlasem ukonejšil i samotného ďábla.

Na nedaleké lísce se mezitím uvelebil vlhovec a zaštěbetal. Po chvílce načepýřil svá rudá křídla a bez ustání hlasitě zpíval. Jeho zpěv nás všechny téměř zhypnotizoval, dokonce i reverend Ayers přestal na chvíli mluvit a zadíval se na neodbytného ptáčka.

Paní Jamesonová padla na kolena a zalykala se pláčem. Pan Jameson se jí ihned snažil zvednout, ale neměl na to dost sil. Já celou dobu stála vedle táty a svírala mu ruku, zatímco na rakev nebohé Hester Jamesonové dopadala lopatu po lopatě hlína.

Hester byla milá a krásná dívka, přestože měla trochu křivé přední zuby. V aritmetice byla nejlepší z celé třídy. Jednou mi k narozeninám darovala přání, do kterého vložila pečlivě usušenou krásnou fialku. Dovnitř napsala zdobným rukopisem přání: „Všechno nejlepší k narozeninám, ať prožiješ den stejně krásný, jako jsi Ty sama.“

Fialku jsem si poté uložila do Bible, kde jsem ji měla schovanou několik let. Pak se snad rozpadla, nebo jsem ji někde ztratila. Už si ani nevzpomínám, co přesně se s ní stalo.

Nyní, jen dva týdny po Hesteřině pohřbu, mě její náměsícnice zahlédla v lese krčit se za skálou. Na pohled do jejích očí nikdy nezapomenu – dívala se vyděšeně, jako člověk, který se před chvílíčkou probudil z noční můry a svět kolem sebe jen stěží poznává.

Už jsem předtím o náměsícnících – takhle jsme u nás říkali lidem, kteří se prý vrátili mezi živé – slyšela, dokonce jsme si na ně se spolužáky na školním dvorku mnohokrát hrávali. Jeden z nás si vždycky lehl do kruhu z fialek a pomněnek a dělal, že je mrtvý. Pak se k němu někdo sklonil, do ucha mu zašeptal zaklínadlo, načež se zvedl a začal ostatní honit. Koho chytil jako prvního, ten se měl stát dalším náměsíčníkem. Mám ostatně pocit, že jsem tuhle hru jednou hrála právě s Hester Jamesonovou.

Často jsem také slyšávala šeptem pronášené zvěsti o náměsícnících, které žalem zkroušení pozůstalí přivolali zpátky ze záhrobí. Vždycky jsem si myslela, že to jsou jen povídačky, které si vyprávějí stařeny, aby jim u skládání prádla nebo štipování ponožek rychleji ubíhal čas a taky aby před setměním nahnaly domů děti, které je potají poslouchaly. Až do setkání s Hester jsem si byla jistá, že Bůh by ve své nekonečné moudrosti něco tak ohavného nikdy nedopustil.

Hester však nyní stála asi tři metry ode mě, modré šaty měla ušmudlané a roztrhané a její kdysi hedvábné medové vlasy byly rozčuchané. Provázel ji plesnivý pach vlhké půdy, ale mimoto jsem cítila také pronikavý pach spáleniny, jako když sfouknete lojovou

svíčku. Podívala se přímo na mě. Chtěla jsem na ni promluvit nebo ji alespoň oslovit jménem, ale místo toho jsem jen přiškrčeně zasípalala. Hester hned poté odběhla do lesa jako vyplašený zajíc a já nadále strnule dřepěla za skálou, přilepená k ní jako kus lišejníku. Nedokázala jsem se vůbec pohnout. Najednou jsem zahlédla další postavu, jak se blíží stezkou od Ďáblova pařátu. Poznala jsem, že je to Hesteřina matka Cora Jamesonová. Běžela za mizející Hester a neustále volala její jméno. Když mě zahlédla, prudce se zastavila. Tváře jí hořely a sotva popadala dech. Ruce a předloktí měla poseté škrábanci a v jejich vlasech jsem zahlédla kousky suchého listí a větviček.

„Nikommu ani muk,“ sykla směrem ke mně.

„Proč?“ zeptala jsem se a konečně jsem se odlepila od skály. Cora se podívala přímo na mě, nebo spíš skrz mě, jako by zírala přes ušmudlané okno.

„Sáro, až budeš jednoho dne někoho milovat tak moc jako já Hester, pochopíš to,“ odvětila.

Jakmile to dořekla, vydala se do lesa za dcerou.

Později jsem o tom vyprávěla tetičce.

„Opravdu to jde? Přivolat odtamtud někoho zpátky?“ zeptala jsem se jí.

Jako každé jaro jsme u řeky sbíraly jedlé kapradí a tetiččin košík se pomalu plnil malými zkroucenými výhonky. Doma jsme z nich vařily hustou polévku s přehrší divokých bylinek a rostlin, které tetička nasbírala po cestě domů. Kromě toho jsme chtěly v lese zkontrolovat pasti. Tetička před dvěma dny ulovila bobra a doufala, že by se mohl objevit další. Bobří kožešiny byly vzácné a tetička je pokaždé výhodně prodala. Říkala, že kdysi se lesy bobry jen hemžily a jejich kožešina nebyla o nic cennější než kožešina veverek, ale lovci je postupně vychytali a nyní jich tu zbývalo už jen pár.

Brok byl u řeky s námi. Čile kolem sebe čmúchal, s ušima vzpřímenýma, připravený zachytit jakýkoliv podezřelý zvuk. Nebyla

jsem si jistá, nakolik je to zvíře psem a nakolik vlkem. Postřelili ho, když byl ještě štěně, a on se pak chytil do jedné z tetiččiných pastí. Když ho tam našla, odnesla si ho domů, vyťahala z něj všechny broky, rány mu zašila a pečovala o něj, dokud se úplně neuzdravil. Od té doby se od ní nehnul ani na krok.

„To měl štěstí, že jsi ho našla,“ řekla jsem, když mi to vyprávěla.

„Štěstí s tím nemělo co dělat,“ odsekla tetička. „Prostě jsme si byli souzeni.“

Ten pes byl to nejoddanější zvíře, jaké jsem kdy viděla. Rány se mu sice zhojily, ale jeden z broků ho tehdy zasáhl do pravého oka a to od té doby zůstalo mléčně zakalené a zcela slepé. Tetička mu říkala přízračné oko.

„Přiblížil se k smrti a světu přízraků natolik, že tam jeho pravé oko zůstalo,“ říkávala.

Přestože jsem Broka milovala, to jeho mléčné, měsíčně zbarvené oko mi nahánělo hrůzu. Připadalo mi totiž slepé a vševidoucí zároveň.

Tetička vlastně nebyla doopravdy moje příbuzná. Moje vlastní matka umřela krátce po té, co jsem se narodila, a tetička o mne od toho dne pečovala a vychovávala mě jako vlastní dítě. Maminku jsem si nepamatovala. Jedinou upomínkou na ni, která mi zbyla, byly svatební fotky, prošíváná přikrývka, kterou vlastnoručně ušila a pod níž jsem noc co noc spávala, a historky, které mi o ní sourozenci vyprávěli. Sestra mi řekla, že naše máma uměla tančit nejlépe z celého okresu a že jí všechna ostatní děvčata záviděla. Bratr zase říkal, že se směju jako ona.

Tetiččini předkové pocházeli ze severu, odněkud z Québecu. Její otec byl lovec a matka indiánka. Mluvila plynule francouzsky, ale písne zpívala v jazyce, který jsem neznala. Vždycky měla u sebe lovecký nůž a nosívala dlouhý kabát z jelení kůže, pošíty barevnými korálky a dikobrazími ostny. Na pravém ukazováčku se jí skvěl prsten vyřezaný ze zažloutlé kosti, na němž byly vyryté podivné znaky.

„Co je na něm napsané?“ vyzvíдалa jsem a prsty procházela po těch prazvláštních písmenech a symbolech.

„Že život je nekončící koloběh,“ odvětila tetička.

Lidé z města se tetičky báli, ale strach jim nebránil chodit za ní, když potřebovali její pomoc. Mlčky kráčeli po prošlapané stezce lesem za Ďáblovým pařátem, která vedla až k její chýši, a nosili jí mince, med, whisky, prakticky cokoli, co mohli směnit za léčbu. Tetička uměla vyléčit koliku, namíchat čaj na horečku a tvrdila, že má i malou modrou lahvičku s lektvarem natolik mocným, že jediná jeho kapka přiměje milovaného člověka opětovat nešťastně zamilovanému city stejně vřele. Ani by mě nenapadlo o jejich slovech pochybovat.

To ale nebylo o tetičce všechno. Byla jsem mnohokrát svědkem toho, jak se časně ráno plíží z tátova pokoje, často jsem slyšela zvuky, které se odtamtud ozývaly po té, co za ním přišla. A věděla jsem také, že je lepší ji nerozzlobit. Byla prudká a vášnivá a s lidmi, kteří s ní nesouhlasili, měla pramálo trpělivosti. Pokud jí někteří odmítli za služby zaplatit, návštěvu jim brzy oplatila. Z koženého váčku si nabrala do dlaně trochu černého prachu, rozprášila ho kolem jejich domu a odříkala při tom podivná zaklínadla. Krátce nato se těm nešťastníkům obvykle přihodilo něco strašného. Postihovaly je požáry, nemoci, někdy přišli o úrodu, a někdy dokonce o život.

Vysypala jsem hrst kapradích výhonků do košíku.

„Tetičko, můžou se mrtví vrátit zpátky mezi živé?“ zeptala jsem se.

Tetička naklonila hlavu a dlouze se na mě zadívala úzkýma potemnělýma očima.

„Ano, můžou,“ odvětila po chvíli. „Víš o tom jen pár lidí a ti to tajemství pak předávají svým dětem. Jsi pro mě jako dcera, a jelikož vlastní děti nikdy mít nebudu, svěřím to tajemství tobě. Sepíšeš ti všechno, co o náměsícnících vím. Pak ten papír vložíš do obálky a zapečetíš ji voskem. Tu obálku pak pečlivě ukryj a otevři ji, až budeš připravená.“

„A jak poznám, že jsem připravená?“ zajímalo mě.

Tetička se usmála a odhalila přitom své malé ostré liščí zuby, poseté skvrnami od tabáku.

„Prostě to poznáš.“

Tyto řádky píšu potají, schovaná pod příkrývkou. Martin s Luciem si myslí, že spím. Slyším je, jak dole popíjí kávu a baví se o mně. Zdá se, že moje prognóza je špatná.

Snažím se rozpomenout, jak to všechno vlastně začalo, skládám dohromady myšlenky a fakta, jako kdybych sešívala příkrývku z kousků látky. Z mých myšlenek by však vzešla nesmírně ohavná a zrudná příkrývka.

„Gertie,“ slyším říkat Martina, zatímco cinká lžičkou o stěny svého oblíbeného cínového hrnku na kávu. Úplně ho vidím, jak vrašτί čelo a starosti mu ve tváři hloubí vrásky, jak posmutní, když vysloví její jméno.

Zadržím dech a naslouchám.

„Tragédie občas člověka zlomí,“ pronese Lucius. „A někdy se z toho člověk už nevzpamatuje.“

Když zavřu oči, vidím před sebou Gertiin obličej a na tváři cítím její sladký dech. Živě si vybavuji naše poslední společné ráno, kdy se mě zeptala: „Když sníš roztaje, pamatuje si, že býval sněhem?“

MARTIN

12. ledna 1908

„VSTÁVEJ, MARTINE. Už je čas,“ zašeptal mu do ucha něžný hlas.

Martin otevřel oči a jeho sen o ženě s dlouhými tmavými vlasy se pomalu rozplynul. Něco mu říkala, něco důležitého, na co neměl zapomenout.

Otočil se v posteli ke své ženě Sáře, ale její strana byla prázdná a prostěradlo studené. Martin se posadil a pozorně se zaposlouchal. Z Gertiina pokojíčku přes chodbu vycházely tlumené hlasy a smích.

Byla snad Sára zase celou noc u Gertie? Takto na tom dítěti lpět, to pro ni přece nemůže být dobré. Martina občas přepadla myšlenka, že Sára na Gertie až nezdravě visí. Třeba minulý týden ji celé tři dny neposlala do školy. Nehnula se od ní ani na krok, neustále ji česala, splétala jí copy, šila jí nové šatičky, pekla sušenky a hrála si s ní na schovávanou. Sářina neteř Amelie se nabídla, že si vezme Gertie na víkend k sobě, ale Sára se neustále vymlouvala, proč to nejde. Prý je Gertie příliš citlivá, bude jí hrozně smutno a tak dále. Martin přitom věděl, že to Sára se od Gertie nedokáže odloučit, ne naopak. Jako by bez Gertie nebyla úplná.

Rozhodl se však odsunout obavy stranou a soustředit se na problémy, kterým rozuměl a které mohl vyřešit. Oheň přes noc vyhasl a celý dům vychladl. Martin spustil nohy na zem a natáhl si kalhoty. Zmrzačená noha mu visela z postele jako bezvládné kopyto. Nasoukal ji do speciální boty, kterou mu vyrobil švec z Montpellieru. Podrážky na obou botách už měl však hodně ošoupané,

a tak do bot nejdřív vložil hovězí kůži, na kterou pak navrstvil suchou trávu a chmýří z orobince. Doufal, že se mu tak podaří udržet vnitřek boty v suchu, protože na nové speciálně šité boty teď opravdu neměli peníze. V zimě žili z peněz z prodeje brambor do místní továrny na škrob, ale loni většinu úrody napadla sněť. Sklep byl téměř prázdný, a to byl teprve leden. Válelo se tam už jen pár scvrklých a gumových brambor, mrkví a tykví a na polici stálo asi šest zavařovaček zelených fazolek a rajčat z léta. Kromě zeleniny jim zbýval už jen kousek nasoleného vepřového z listopadové zabijačky. Zbytek vepře vyměnili v hokynářství za pytle s moukou a cukrem. Martin si uvědomoval, že pokud nechtějí hladovět, bude muset v lese střílet jelena. Sára sice uměla i z mála vykouzlit hodně a kousek vepřového, omáčku a suchary proměnit v malou hostinu, ale ani ona nedokázala navařit z ničeho.

„Přidej si, Martine,“ pobízela ho obvykle u večere, když mu s úsměvem polévala suchary omáčkou. „Je tam toho pro všechny dost.“

Martin pokaždé rád uvěřil Sárině pohádce o hojnosti a s radostí si přidal.

„Zbožňuju suchary s omáčkou,“ vyhrkla v takových chvílích natěšeně Gertie.

„Právě proto je tak často dělám, miláčku,“ odvětila Sára.

Jednou za měsíc se Sára s Gertie nechaly odvézt do města, aby v hokynářství vyzvedly nezbytné zásoby. Nikdy nekupovaly nic extravagantního, pouze základní potraviny, které stačily na přežití. Cukr, melasu, mouku, kávu a čaj. Abe Cushing je nechával kupovat na dluh, ale asi před týdnem si vzal Martina stranou a řekl mu, že jejich dluh je už příliš velký a budou muset aspoň část zaplatit. Martinovi se tehdy prázdný žaludek stáhl ještě víc hanbou a trpkým pocitem selhání.

Jakmile se obul, utáhl si na polorozpadlých botách tkaničky a pečlivě je zavázal. Ještě ani nevstal z postele a už tu nohu cítil. Za to mohla ta sněhová bouře, vždycky ho při změnách počasí chromá noha rozbolela.

Martin sáhl do pravé kapsy svých zalátaných a obnošených kalhot a ujistil se, že tam prsten pořád má. Nosil jej všude s sebou jako amulet pro štěstí. Zdálo se mu, že prsten vyzařuje teplo a zahřívá mu prsty. Občas si ho venku na poli nebo v lese navlékal na malíček, ale jen když si byl jistý, že ho Sára nemůže vidět.

Každý rok na jaře Martin připravoval půdu na setbu a z vyoraného kamení pak stavěl silo. Často však na poli kromě kamení vyoral ještě něco. Zejména v severní části pole u Ďáblova pařátu nacházel v půdě podivné věci – rozbité šálky a talíře, hadrovou panenku, kusy látky. Občas ohořelé dřevo a jednou dokonce zuby.

„Bývala tady dřív nějaká osada? Nebo skládka?“ ptával se Sárý a ukazoval jí ty věci. Sáře pokaždé zvláštěně potemněly oči, pak však zavrtěla hlavou.

„Ne, Martine, tam nahoře nikdy nic nebylo.“

Poté jej přesvědčovala, aby všechny ty předměty zakopal zpátky tam, kde je našel.

„Příště, prosím tě, neorej tak blízko u Ďáblova pařátu, radši to pole nech ležet ladem,“ prosila ho. Obvykle ji poslechl, ale před dvěma měsíci tam náhodou našel tento prsten. Znenadání se objevil na černé zemi a zářil tam jako světelný kruh kolem měsíce. Byl to podivný prsten. Ručně vyřezaný z kosti a zdálo se, že je velice, velice starý. Po celém obvodu měl nějakým zvláštním písmem vyryté znaky, které Martin nedokázal rozluštit. Když jej držel v dlani, měl pocit, jako by k němu prsten promlouval. Vyzařoval teplo a pulsoval životem a Martin si to vyložil jako dobré znamení. Přinesl prsten domů, pečlivě jej vyčistil a vložil do malého sametového pytlíčku. Ráno na Boží hod položil pytlíček na Sářin polštář. Nemohl se dočkat, co na něj řekne. Nikdy neměl peníze na opravdový dárek, jaký by si zasloužila, a Martin toužil vidět, jak se bude při pohledu na ten prsten radovat. Nepochyboval o tom, že se jí bude líbit. Byl přece tak zdobný, křehký a zároveň magický – dokonalý dárek pro jeho ženu.

Když Sára pytlíček spatřila, rozzářily se jí oči. Když jej však otevřela a nahlédla dovnitř, ihned jej upustila a ruce se jí roztráslly hrůzou, jako kdyby jí místo prstenu daroval něčí uříznutý prst.

„Kde jsi ho našel?“ zeptala se.

„Na poli, nahoře u lesa. Proboha, Sáro, co se děje?“

„Okamžitě jej vezmi zpátky a zakopej ho,“ nařídila.

„Ale proč?“ nechápal Martin.

„Slib mi to,“ naléhala. Ruce mu položila na hruď a křečovitě sevřela košili. „Hned ho běž zakopat.“

Vypadala, že je hrůzou bez sebe.

„Tak dobře,“ přislíbil, zvedl pytlík s prstenem a vložil si jej zpátky do kapsy.

Svůj slib však nikdy nesplnil a prsten nezakopal. Nechal si ho pro štěstí.

Martin vstal z postele a s prstenem schovaným v kapse u kalhot přistoupil k oknu. V ranním pološeru uviděl, že celou noc sněžilo, takže bude muset nejdříve odházet sních a zprůchodnit příjezdovou cestu. Pokud se mu to povede dodělat dost brzy, vezme si pušku a půjde do lesa na lov. V čerstvém sněhu uvidí stopy lépe a jeleni vyrazí kvůli hlubokému sněhu hlouběji do lesa. Pokud se mu dnes nepovede skolit jelena, možná se mu poštěstí lapit alespoň krůtu nebo tetřeva. Nebo zajíce. Představoval si Sářin rozzářený obličej, až ho uvidí nést čerstvý úlovek. Nejprve ho políbí a pochválí, pak nabrousí nůž a pustí se do práce. Bude tančit po kuchyni a pobrukovat si tu neznámou melodii, která Martinovi připadala smutná i veselá zároveň a kterou se prý naučila, když byla ještě malá.

Martin se dobelhal po schodech dolů do obývacího pokoje. Vyčistil krb a rozdělal oheň, pak to zopakoval také v kuchyni. Pracoval opatrně a tiše, protože kdyby ho Sára zaslechla, přišla by za ním a on chtěl, aby ještě chvíli zůstala s Gertie pod teplou příkrývkou, kde mohly obě odpočívat a bezstarostně se smát. Hlad mu sevřel žaludek. K večeri měli jen pár brambor a kousek králíka. Masa z něho bylo málo, protože většinu z něj zničily broky.

„To jsi nemohl mířit na hlavu?“ vyčetla mu Sára.

„Příště ti dám pušku a můžeš ho jít zastřelit sama,“ odpověděl a mrkl na ni. Pravdou bylo, že Sára byla mnohem lepší střelec a také uměla zvíře šikovně stáhnout z kůže. Stačilo jí několik tahů nožem a kůže šla dolů sama. Martin byl nešika a pokaždé kůži zničil.

Když rozdělal oheň v kuchyni, navlékl si vlněný svrchník a zavolal na psa, který spal schoulený na staré dece v rohu kuchyně.

„Tak pojď, Shepe,“ zavolal na něj. Shep zvedl svou velikou, širokou hlavu, nechápavě se na Martina podíval a znovu si lehl. Už nebyl nejmladší a ven do zimy a sněhu se mu už tolik nechtělo. Poslední dobou se zdálo, že ten pes poslouchá jen Sárku. Shep pocházel z celé linie Shepů, potomků původního Shepa, který byl pastýřským psem na statku Sárčina otce. Stejně jako všichni před ním, i jejich Shep byl urostlý pes s dlouhýma nohama. Sára říkala, že otec prvního Shepa byl vlk, a když se Martin na toho psa podíval, vůbec o tom nepochyboval.

Nechal tedy Shepa spát, otevřel domovní dveře a zamířil ke stodole. Chtěl nejprve nakrmit těch pár zvířat, které jim ještě zbyly – vychrtlou dojnou krávu, dva staré tažné koně a slepice. Od těch by snad mohl dostat alespoň pár vajec k snídani. Slepice však touto dobou nenesly zdaleka tolik, co jindy.

Slunce se pomalu vyhouplo nad vrcholky kopců a bez ustání padaly velké a nadýchané sněhové vločky. Martin se až po lýtka zabořil do čerstvé sněhové pokrývky. Na cestu do lesa bude potřebovat sněžnice. Brodil se sněhem až ke stodole, pak zamířil ke kurníku. Každé ráno začínal nejraději krmením slepic. Líbilo se mu, jak ho vítají kdákáním a kvokáním, rád sbíral ještě teplá vajíčka z podestýlky. Jejich slepice byly nesmírně vděčná zvířata, dávaly jim toho tolik, a přitom potřebovaly tak málo. Gertie je všechny pojmenovala – Wilhelmina, Florence Veliká, Královna Reddington a ještě dalších osm. Martin si ani za svět nedokázal zapamatovat všechny historky, které mu o nich Gertie vyprávěla. Ještě před měsícem jich měli dvanáct, ale pak jim jich několik

zakousla liška. V listopadu na díkůvzdání vyrobila Gertie pro všechny slepice drobné papírové kloboučky a jako dort jim přinesla kus kukuřičného chleba.

„Budeme slavit,“ oznámila Martinovi i Sáře. S potěšením se na ni dívali a smáli se, když viděli, jak honí slepice po dvorku a snaží se jim připevnit kloboučky.

Martin obešel stodolu a pohled na sních před kurníkem mu vyrazil dech. Byl potřísněný rudou krví a kolem se válelo vyškubané peří. Zase ta zatracená liška.

Martin se brodil hlubokým sněhem tak rychle, jak mu to jen jeho chromá noha dovolila. Nebylo těžké dovtípit se, co se stalo. Zvířecí stopy vedly přímo ke kurníku a směrem od něj k lesu pak ve sněhu svítila čerstvá krev. Martin si sundal tlustou rukavici a sáhl do sněhu. Krev tam nebyla dlouho, ještě nestihla ani zamrznout. Prohlédl si zvenku kurník a zrak mu padl na prohryzanou díru, kterou se liška dostala dovnitř. Zamručel, odemkl petlici a nahlédl dovnitř. Další dvě slepice byly pryč, stejně jako všechna vejce. Zbylé slepice se krčily v houfu v rohu kurníku.

Martin se otočil a spěchal zpátky domů pro pušku.

GERTIE

12. ledna 1908

„KDYŽ SNÍH ROZTAJE, pamatuje si, že býval sněhem?“ zeptala jsem se maminky.

„Nevím, jestli si sníh vůbec něco pamatuje,“ odpověděla mi. Celou noc hustě sněžilo, a když jsem dnes ráno vykoukla z okna, leželo všechno pod tlustou nadýchanou bílou pokrývkou, čistounkou a hebkou. Sníh přikryl úplně všechno – veškeré cestičky a stopy, takže nešlo vůbec poznat, že zde někdo žije. Jako by se svět znovu narodil. Dnes nepůjdu do školy. Slečnu Delilu mám sice moc ráda, ale ještě jsem raději, když můžu zůstat doma s maminkou.

Obě jsme se zachumlaly do postýlky a přitiskly se k sobě. Vypadáme trochu jako uvozovky ve větě. Já o uvozovkách, tečkách, čárkách a otaznících vím všechno, slečna Delilah mě to naučila. Čtení mi docela jde. Některé knížky se mi čtou snadno, jiné mě naopak matou. Třeba taková Bible. Slečna Delilah mi nedávno vysvětlila, co je duše, a že ji mají všichni lidé.

„Bůh ji vdechne do člověka,“ řekla mi.

Zeptala jsem se slečny Delily, jak je to se zvířátky, ale odpověděla mi, že zvířata duši nemají. Já si však myslím, že se mýlí. Věřím, že duši, stejně jako paměť, má všechno na světě. Tygři, růže, dokonce i sníh. Náš starý Shep má samozřejmě také duši. Celé dny spinká u krbu, má zavřené oči a přitom hýbe packami, protože se mu zdá, že je znovu štěně. Jak by mohl snít, kdyby neměl duši?

S maminkou jsme si vlezly pod příkrývku. Kolem nás je tma, jako bychom byly hluboko pod zemí, jako zvířátka zalezlá v noře. Je nám moc dobře a krásně teplo. Někdy, když si hrajeme na

schovávanou, si vlezu pod přikrývku nebo pod postel. Zatím jsem malá a vejdu se skoro všude, i do stísněných míst, a maminka mě musí hledat hodně dlouho. Nejraději se ale schovávám v šatní skříni u maminky a táty v ložnici. Je mi příjemné vnořit se do jejich oblečení, je to jako bych se procházela hustým lesem, mezi měkkými stromy, které voní po domovu, mýdle, kouři a růžovém krému, kterým si maminka maže ruce. Na zadní straně skříně je uvolněná deska, kterou stačí otočit, a za ní je ukrytá tajná chodba. Tou prolezu až do předsíně, kde stojí skříň na prádlo. V ní se pak vynořím rovnou mezi prostěradla, ručníky a přikrývky. Někdy to udělám obráceně, nejprve vlezu do skříně v předsíni a projdu tajnou chodbou až do skříně u maminky a táty v ložnici a dívám se, jak spí. Mám přitom zvláštní pocit, jako bych byla spíše stín, a ne živý člověk. Maminka s tátou spokojeně spí, zatímco já jsem vzhůru a bdí nade mnou usměvavý měsíc.

Maminka se natáhne a vezme mě za ruku. Ukazováčkem mi do dlaně písmenko po písmenku napíše: „P-Ů-J-D-E-M-E?“

„Ne, maminko,“ zavrtím hlavou a prsty sevřu kolem jejího ukazováčku. „Ještě chvilku.“

Povzdechne si a přivine mě k sobě. Na sobě má noční košili z obnošeného flanelu a já se prsty probírám měkkými záhyby látky.

„O čem se ti zdálo, miláčku?“ zeptá se mě. Mámin hlas zní měkce, jako čerstvě vypraný ručník.

Usměju se a do dlaně jí prstem napíšu „M-O-D-R-Ý P-E-S“.

„Už zase? To je báječné, svezl tě znovu na zádech?“

Přikývnu a při každém kývnutí se opřu mámě temenem o bradu.

„Kam tě vzal tentokrát?“ zeptá se a políbí mě vzadu na krk. Její dech mi poškádlí chmýří pod vlasy. Kdysi jsem slečně Delile řekla, že všichni jsme částečně zvířata, protože máme všude po těle zbytky srsti. Zasmála se a řekla mi, že je to vskutku pošetilá myšlenka. Když se mi slečna Delilah směje, mám pocit, že jsem hrozně maličká, jako dítě, které se teprve učí mluvit.

„Modrý pes mě vzal za jednu stařenou s hrozně zacuchanými vlasy, která žije ve starém dutém stromě. Umřela už hrozně dávno a teď patří k zimním lidem.“

Maminka najednou úplně ztuhne.

„Zimním lidem?“ zeptá se.

„Tak jim říkám,“ odpovím jí a otočím se tváří k ní. „To jsou lidé, kteří uvízli mezi dvěma světy a musí čekat. Trochu jako když musíme po dlouhé a studené zimě čekat na jaro.“

Maminka se na mě ustaraně podívá a v jejím pohledu je něco zvláštního.

„Ničeho se neboj, maminko. Ta stařena je z těch hodných.“

„Jsou snad někteří i zlí?“ zeptá se maminka.

„Někdy ano. Zlobí se, protože se nemůžou hnout z místa. Chtěli by se vrátit, ale neví jak, a čím víc se o to snaží, tím víc se pak zlobí. Někteří jsou jen osamělí a chtějí si akorát s někým povídat.“

Teplá přikrývka je najednou pryč a chladný vzduch k nám pronikne v plné síle. Na těle mi naskáče husí kůže a mám pocit, jako by se do mě zabodlo tisíc jehliček.

„Čas vstávat,“ prohlásí maminka, její hlas zní přitom ale napjatěji než obvykle. „Až si splníme ranní povinnosti a nasnídáme se, můžeme dnes něco spolu upéct.“

Maminka už stojí u postele, uhlazuje přikrývku a poletuje sem a tam jako ptáček.

„Třeba melasové sušenky?“ zeptám se natěšeně. Ty naprosto zbožňuju! Shep je má také rád a teď, když už je starý, ho vždycky necháme vylízat mísu od těsta. Táta tvrdí, že ho rozmazlujeme, ale maminka mu pokaždé řekne, že si to ten pes zaslouží.

„Ano, třeba melasové sušenky. Ale teď už běž za tátou a zeptej se ho, jestli nepotřebuje pomoc při krmení. A přines z kurníku vajíčka, budeme je potřebovat na sušenky.“

Pak se ke mně obrátí a podívá se na mě. Oči má jasné a zářivé, lesknou se jako ryba v křišťálové vodě.

„A o tom svém snu mu radši neříkej. Neříkej mu nic o zimních lidech. Nepochopil by to,“ řekne mi. Přikývnu a seskočím na zem. Dnes si budu hrát na zvíře z džungle, třeba lva nebo tygra. Nějaké veliké zvíře s tesáky a drápy, které žije někde daleko za oceánem, kde je celý rok horko. Slečna Delilah nám ve škole ukázala obrázkovou knížku o zvířatech, které s sebou vzal Noe do archy: koně, krávy, žirafy a slony. Mně se ale nejvíc líbí veliké kočky, protože umí našlapovat potichoučku a plížit se nepozorovaně nocí, stejně jako já.

„Vrrrrrr,“ zavrčím a lezu po čtyřech z pokoje. „Dávej si pozor, tatínku. Sleduje tě ta největší kočka z celé džungle. Dost velká na to, aby tě celého sežrala. S kůží i kostmi.“

MARTIN

12. ledna 1908

MARTIN ZNAL SÁRU celý život. Pocházela z rodiny žijící na statku na samém okraji městečka, na úpatí hory nedaleko hřebenu. Lidé tomu místu říkali Ďáblův pařát. Ve skutečnosti to byl kus skály, který trčel ze země a připomínal obří ruku s drápy, namířenými k obloze. Všichni tvrdili, že je to místo prokleté a že tam žijí nejrůznější stvůry. Půda tam nestála za nic, byla jílovitá a kamenitá, ale starý Harrison na ní přesto dokázal něco málo vypěstovat – hlavně brambory a tuříny, které pak ve městě měnil za cukr a mouku. Harrisonovi byli hubení, skoro až vychrtlí lidé s tmavýma očima a černými vlasy. Jen Sára byla jiná. Když jí na vlasy zasvítilo slunce, měnily barvu na sytě kaštanovou a oči neměla temné, nýbrž zářivě měděné, jako by jimi zevnitř prosvítalo světlo. Martinovi připadala jako bytost z jiného světa, jako siréna či víla. Připomínala mu kouzelná stvoření, o kterých četl v pohádkách, ale nevěřil, že by mohla existovat doopravdy.

Sárina matka umřela při porodu, takže Sárů a její starší sourozence vychovával Joseph Harrison sám. Lidé si ale šuškali, že tak úplně sám nebyl, protože mu prý pomáhala nějaká žena, která jim všem prala a vařila a zároveň se starala o děti. Prý s Josephem Harrisonem dokonce spávala a nějakou dobu s ním žila jako jeho žena. Říkalo se, že byla indiánka, moc toho nenamluvila a nosila oblečení sešité ze zvířecích kůží. Někteří dokonce říkali, že ta žena sama připomínala spíše zvíře než člověka a že se uměla proměnit v medvěda či jelena. Martin si pamatoval, jak mu o ní kdysi dávno vyprávěl jeho otec. Prý tehdy žila v chýši v lesích

za Ďáblovým pařátem a lidé z města za ní chodívali pro pomoc, když někdo onemocněl.

„Když nedokázal pomoci lékař, šlo se za ní,“ řekl mu otec.

Něco se jí ale přihodilo, patrně nějaká nehoda. Martin si mlhavě pamatoval, že se snad utopila nebo něco takového. Stalo se to krátce po té, co zemřel Sářin bratr. Kdykoli se na to Martin po svatbě Sáry zeptal, kroutila nesouhlasně hlavou a tvrdila, že se určitě mylí.

„To jsou jen povídačky, víš přece, jak lidé milují drby. Doma jsme byli jen my čtyři. Já, Constance, Jacob a táta, žádná indiánka s námi nežila.“

Ve škole si Martin rád hrával s ostatními kluky se skleněnkami. Jednoho dne Martin od svého bratra Lucia vyhrál jeho oblíbenou skleněнку, vyrobenou z nádherného měděně zbarveného achátu. Lucius tu skleněнку pojmenoval Venuše a její ztráta ho velice mrzela. Martin toho dne držel svou výhru hrdě v ruce a přemýšlel o planetách a oběžných dráhách, když se vtom odněkud vynořila Sára. Oči jí na slunci zářily stejně jako Martinova nová skleněнка a jemu připadala v tu chvíli dokonale krásná. Uchvácen jejím půvabem jí bez zaváhání vložil Venuši do ruky.

„Ne!“ vyhrkl Lucius, ale už bylo pozdě. Sára kuličku sevřela v dlani a usmála se.

„Martine, jednou se my dva vezmeme,“ řekla.

Lucius se posměšně uchechtl.

„Sáro, ty ses zbláznila,“ prohlásil.

Sára ovšem ta slova pronesla s takovou jistotou a přesvědčením, že o nich Martin nikdy nezapochoyboval, přestože se tehdy, s bratrem a kamarády kolem něj, zasmál, jako by zaslechl dobrý vtip. Jako vtip to také znělo, protože z jakého důvodu by si tak nádherná dívka jako Sára měla vybrat právě jeho?

Martin byl tak trochu podivín. Ruce měl ke zbytku těla neúměrně dlouhé, takže mu všechny rukávy byly příliš krátké, a nepřetržitě byl začtený do nějaké knížky, ať už to byl *Ostrov pokladů*,

Dvacet tisíc mil pod mořem nebo *Švýcarský Robinson*. Ze všeho nejvíc toužil prožít nějaké dobrodružství a věřil, že mu v hrudi tluče srdce hrdiny. Ve West Hall ale bohužel neměl moc možností se projevit. Nebyli zde žádní piráti, se kterými by mohl bojovat, nebylo zde možné ztroskotat a bojovat o přežití na otevřeném moři. Ve West Hall na něj čekala leda tak nekonečná řada rutinních prací na statku, dojení krav a sečení sena. Martin si slíbil, že jednoho dne z West Hall odejde, protože věřil, že je předurčen k něčemu většímu než jen práci na statku. A než nastane ta správná chvíle, bude muset vydržet. Ve škole mu to nešlo, protože místo učení raději snil, zatímco jeho bratr Lucius byl brzy nejlepší ve třídě. Kromě toho byl Lucius také silnější, rychlejší, odváznější a hezčí. To Lucia si jednou chtěly vzít za muže všechny holky ze školy, tak co, proboha, viděla Sára Harrisonová na Martinovi?

Tehdy to ještě nevěděl, ale Sára měla dar nahlédnout budoucnost, ve střípcích a náznacích, jako kdyby měla kouzelný dalekohled.

„Ty z West Hall nikdy neodejdeš, Martine,“ prohlásila, když mu bylo dvanáct let. Bylo 4. července a lidé z města se shromáždili na louce kolem nově postaveného altánku na společný piknik. Někteří tančili, jiní lenošili na trávě na piknikových dekách. Lucius hrál v altánku s dalšími členy místní westhallské kapely na trumpetu. Na podzim měl odjet studovat do Burlingtonu, protože díky výborným známkám dostal stipendium na Univerzitě ve Vermontu.

„Jak to můžeš vědět?“ otočil se Martin k Sáře, když se posadila vedle něj.

„Napadlo tě někdy, že všechna ta dobrodružství, po kterých tolik toužíš, můžeš zažít i tady?“ zeptala se ho.

Martin se tomu zasmál a Sára odpověděla shovívavým úsměvem. Pak si sáhla do kapsy a něco z ní vytáhla. Skleněnou Venuši.

Po chvíli si zastrčila měděnou kuličku zpátky do kapsy, naklonila se k němu a políbila ho na tvář.

„Všechno nejlepší ke Dni nezávislosti, Martine.“

Tehdy ho poprvé napadlo, že má Sára pravdu, a rozhodl se, že se s ní ožení. Tím dobrodružstvím, jež mu je souzeno, bude právě ona.

O jejich svatební noci mu prsty něžně vjela do vlasů a zašeptala mu do ucha: „Martine, jednoho dne spolu budeme mít holčičku.“

Jak řekla, tak se i stalo a před sedmi lety se Sáře narodila Gertie. Jejím narozením předcházely tři potraty a smrt jejich syna Charlese, který umřel, když mu byly dva měsíce. Gertie byla drobná a neduživá novorozeně a Lucius tehdy odhadoval, že nepřezijí déle než týden.

Lucius se krátce předtím vrátil z Burlingtonu, aby pomáhal starému doktoru Stewartovi s praxí. Ten však brzy po Luciově návratu odešel do důchodu a Lucius, jako jediný doktor ve městě, jeho praxi převzal.

Když se Gertie narodila, Lucius ji pečlivě prohlédl, pak zaklapl svůj kožený doktorský kufřík a položil Martinovi ruku na rameno.

„Je mi to líto,“ pronesl.

Lucius se ale spletl. Gertie se přísála Sáře k prsu a každým dnem byla silnější a silnější. Dívali se na ni jako na zázrak a Sára byla štěstím bez sebe. Jednoho dne jí nemluvně spokojeně spalo na hrudi a Sára se na Martina usmála, jako by mu chtěla říct, že odteď už bude všechno v pořádku. Oba to cítili stejně a Martin si uvědomil, že žádné dobrodružství na světě by mu nepřineslo takovou radost jako pohled na Sáru s Gertie.

Matka s dcerou zůstaly pevně spjaty i po té, co Sára přestala Gertie kojit. Stala se z nich nerozlučná dvojice, neustále se jedna druhé držely a komunikovaly tak, že si do dlaní ukazováčky vypisovaly tajemná slovíčka. Martin měl občas pocit, že ty dvě si rozumí i beze slov a čtou si myšlenky. Když se na ně někdy díval, zdálo se mu, že spolu vedou dlouhé hovory, aniž by promluvíly. Občas se u večere zasmály a kývly na sebe. Martin jim tu blízkost čas od času tiše záviděl a snažil se mezi ně proniknout, porozumět jejich tajemstvím a vtípkům, ale pokaždé se zasmál ve špatný moment

a vysloužil si od Gertie leda tak lítostivý pohled, jako by říkala: „Ach jo, chudák tatínek.“

Později pochopil, že mezi Sárou a Gertie existuje pouto, do kterého proniknout nemůže, a smířil se s tím. I přesto měl pocit, že je ten nejšťastnější chlap pod sluncem, když má zrovna on takovou ženu a dceru. Bylo to jako žít v pohádce, s vílami či mořskými pannami, nebo jinými tajemnými bytostmi, jejichž krása člověku bere dech a které nelze nikdy zcela pochopit.

Bál se však, že ztráta předchozích dětí způsobila, že se Sára ke své nejmladší až zoufale upnula. Vždyť to děvče některé dny ani nechtěla pouštět do školy a tvrdila, že Gertie teče z nosu nebo že má skelný pohled, a tudíž má určitě horečku, a že ji raději nechá doma. Když ho občas přemohl smutek a beznaděj, měl pocit, že ho možná Sára viní ze ztráty všech jejích dětí.

Každý z potratů Sáru málem stál život. Trávila pak týdny upoutaná na lůžko, neustále brečela a jedla jen tolik, aby tak tak zůstala naživu. Pak se jim narodil Charles, velký a silný chlapec s křtící hustých kudrnatých vlasů a tvářičkou, která vyzářovala moudrost někoho mnohem staršího. Jednoho rána však našli v kolébce jen jeho bezduché a studené tělíčko. Sára ho vzala do náruče a celý den, až do následujícího rána, ho odmítala pustit. Když se jí ho Martin pokusil z náruče vzít, trvala na tom, že Charles ještě žije.

„Vždyť dýchá! A cítím, jak mu tluč srdce,“ opakovala.

Martin od ní s hrůzou odstoupil.

„Prosím tě, Sáro,“ žadonil.

„Nech nás na pokoji,“ zavrčela na něj a přivinula k sobě dítě ještě pevněji. Pohled měla chladný a oči jí těkaly ze strany na stranu. Vypadala jako vzteklé zvíře. Nakonec musel přijít Lucius a píchnout jí sedativum. Když konečně usnula, mohli jí dítě vypáčit z náručí. Martin věřil, že všechna ta úmrtí mělo na svědomí tohle místo, oněch sto dvacet akrů půdy, které Sáře od narození patřily. Nepočítaje její starší sestru Constance, která se vdala a odstěhovala do Granitevillu, byla Sára poslední z Harrisonů. Podle Martina

za všechno mohla ta nehostinná kamenitá půda všude kolem, ta neúrodná pole, na nichž skoro nic nerostlo. Vinil dokonce i vodu, která měla sírovou pachutí. Měl pocit, že je ten kus země vyzývá, ať si zkusí zůstat naživu jemu navzdory.

Nyní Martin s puškou v ruce pronásledoval lišku a mířil přes pole na východ. Šel ztěžka, s nohama upoutanýma ve sněžnicích z ohýbaného dřeva a surové kůže. Od úst mu v ledovém počasí šla oblaka páry, byl promočený až na kost a nohy měl promrzlé. Liščí stopy vedly rovnou do ovocného sadu, který před mnoha lety vysázel Sárin dědeček. Ovocné stromy však nikdo dlouho neprořezal, a když se na nich náhodou urodilo několik jablek a hrušek, byly dřevnaté, červivé a zasažené snětí.

Sára s Gertie už touto dobou určitě vylezly z postele a nejspíš se diví, kde Martin vězí. Jistě už postavily na kávu a v troubě se pečou sušenky. Tu lišku však musí dostat. Musí své ženě a dceři dokázat, že je dovede ochránit, že když nějaké zvíře ohrožuje jejich živobytí, je schopen ho zabít. Tu lišku zastřelí, vlastnoručně ji stáhne z kůže a Sáru s ní překvapí. Uměla výborně šít, takže pro ni nebude problém z té kůže ušít pro Gertie třeba teplou čepici.

Martin se opřel o křivou planou jabloň a ztěžka popadal dech. Sníh kolem něj vířil a oslepoval ho natolik, že neviděl nic kromě bílého roje vloček. Úplně ztratil orientaci a nemohl si vzpomenout, jakým směrem leží jejich dům. Najednou něco zaslechl, jako by nedaleko něho někdo potichu, ale rychle kráčel sněhem. Prudce se otočil, ale nikdo za ním nebyl. Musel to být jen vítr. Martin se kousl do rtu a v kapse nahmatal teplý prstýnek. Najednou se asi deset metrů před ním jedna z křivých starých jabloní pohnula. Martin se snažil tím směrem přes vířící sníh zaostřit a najednou si uvědomil, že se nedívá na strom, nýbrž na shrbenou stařenu. Oblečená byla do zvířecích kůží a vlasy na hlavě měla zacuchané, takže vypadaly jako ptačí hnízdo.

„Zdravím,“ zavolal do větru.

Žena se k němu otočila a usmála se. Odhalila při tom řadu ostrých hnědých zubů. Martin několikrát zamrkal a namísto stařeny najednou zase stál strom, který se zlehka kýval pod nápory větru, zatížen sněhovou pokrývkou.

Zpoza stromu najednou vystřelila liška a v tlamě držela kus slepice. Prudce se zastavila a podívala se na Martina, zlaté oči se jí míhaly. Martin zatajil dech a namířil pušku na zvíře. Liška ho bedlivě pozorovala, oči jí zářily jako rozžhavené kovové kruhy. Najednou, na několik dlouhých vteřin, se však na něho nekoukaly klidné oči zvířete, nýbrž Sářiny měděné oči.

Martine, jednou se my dva vezmeme.

Jednoho dne spolu budeme mít holčičku.

Martin několikrát zamrkal, aby ten obraz vypudil z hlavy. Toto přece nebyla žádná kouzelná liška z pohádky. Vlastní představitelství si z něho tropila žerty, to určitě proto, že celé dětství strávil s nosem v knížkách.

Liška, která nyní vypadala jako každé jiné zvíře, se zcela obyčejným očima, se otočila, upustila mrtvou slepici a vyrazila vpřed, zrovna když Martin stiskl spoušť.

„Zatraceně,“ zaklel, když si uvědomil, že minul.

Pustil se za liškou a najednou ve sněhu uviděl čerstvou krev. Takže ji nakonec přece jen trefil. Natáhl se, zaryl prsty do sněhu a vytáhl je potřísněné krví. Zvedl ruku a opatrně si prsty olízl. V ústech pocítil ostrou slanou chuť a začaly se mu sbíhat sliny. S nabitou puškou se pustil sadem až ke hřebenu, proběhl kolem Ďáblova pařátu a pokračoval dál do lesa, kam vedly sotva patrné krvavé stopy. Holé břízy a javory, pokryté sněhem, mu nepřipadaly vůbec povědomé. Hodinu nebo možná i déle se prodíral hustým porostem. Keře maliníku, které tam za minulý rok vyrašily, se mu pletly do cesty a domov se mu každým krokem vzdaloval. Les byl čím dál temnější a Martinovi se do mysli vkradly pochyby. Bylo vůbec rozumné sem chodit? A ještě navíc za sněhové bouře?